

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților)

De ce era nevoie de o Duminică „a tuturor sfinților”?

Părintele Cleopa ILIE | Sursa: Predici la duminicile de peste an

Biserica Ortodoxă cinstește în chip deosebit pe sfinți și îngeri, rândundu-le în calendar câte o zi anuală de prăznuire, slujbe speciale la biserică, rugăcini și icoane pictate cu chipul și numele lor. Celor mai renumiți dintre sfinți, precum: Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfinții Apostoli, Sfinții Trei Ierarhi Vasile, Grigorie și Ioan Gură de Aur, Sfinții Ierarhi Nicolae și Spiridon, mari făcători de minuni, Sfinții Mari Mucenici Gheorghe și Dimitrie, Varvara și Ecaterina și mulți alții se bucură de un cult deosebit. Slujba lor este mai bogată, cu Priveghere, cu Litie și Acatist, iar sărbătorile lor se prăznuiesc cu multă evlavie. În numele sfinților mari se zidesc biserici, devenind astfel protectorii acestor lăcașuri și localități. De asemenea, majoritatea credincioșilor noștri poartă nume de sfinți, pe care le primesc din botez și sunt încredințați de mici în grija sfinților respectivi, cărora le cer ajutor în toate încercările vieții.

Dar, întrucât o mare parte dintre sfinți și cuvioși au rămas necunoscuți, nefiind trecuți în vechile sinaxare și martirologii creștine, Biserica Ortodoxă a rânduit ca, o dată pe an, prima duminică după Rusalii să fie închinată tuturor sfinților, cunoscuți și necunoscuți, de la Hristos până astăzi. Această cinstitie comună a tuturor sfinților o săvârșim în duminica de astăzi, denumită Duminica tuturor sfinților.

După ce am arătat la început de ce trebuie să cinștim pe sfinți, să vedem acum cine poate fi cinștit ca sfânt? Sfinții, fiind creștini desăvârșiți în rugăciune, în smerenie, în înfrânare și mai ales în dumnezeiasca dragoste, mulți dintre ei primeau daruri duhovnicești deosebite încă din viață. Astfel, unii aveau darul rugăciunii inimii, cea mai înaltă rugăciune creștină. Alții aveau darul

lacrimilor, al înfrânării, al tăcerii duhovnicești, al smereniei și al desăvârșitei iubiri pentru toată zidirea. Alți sfinți se învredniceau de daruri miraculoase, văzute, ca: vindecarea bolilor, cunoașterea celor viitoare, înțelegerea gândurilor, izgonirea duhurilor necurate. Încă și după mutarea din trup moaștele lor rămân întregi, nestrucate, și fac vindecări miraculoase cu cei bolnavi. De aceea moaștele sfinților sunt venerate de credincioși, care primesc sănătate, binecuvântare și ajutor.

Deci, sfinți pot fi cei care au dreapta credință, care duc pe pământ viața cu totul sfântă, cei care iubesc desăvârșit pe Dumnezeu și pe oameni, cei care se roagă neîncetat cu adânc de smerenie și sunt gata să-și dea și viața pentru Biserică. Semne ale sfințeniei sunt darurile facerii de minuni.

De aceeași cinstitie se bucură în Biserică și în casele credincioșilor noștri Sfinții Îngeri. Mai ales Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil sunt deosebit de cinșiți, iar prin sate și orașe se află numeroși creștini care le poartă numele și biserici înălțate în cinstea lor.

Sfinții în Biserica Ortodoxă se împart în mai multe cete, și anume: *Ceata apostolilor* care au vestit Evanghelia lui Hristos pe pământ; *ceata proorocilor și a dreptilor Vechiului Testament*; *ceata ierarhilor și a învățătorilor* a toată lumea, care au apărat Biserica și dogmele credinței ortodoxe; *ceata mucenicilor*, adică a celor ce și-au vărsat sângele pentru dreapta credință în Hristos; *ceata Cuvioșilor Părinți*, adică a sfinților călugări și

sihaștri purtători de Dumnezeu, care s-au nevoit prin mănăstiri, prin peșteri și pustietăți, în post și neîncetată rugăciune. Ultima cetă este *ceata fericitilor și a tuturor dreptilor*, care au bineplăcut lui Dumnezeu pe pământ, ca orfani, văduve, copii nevinovați, călugări și preoți evlavioși, credincioși dreptmăritori.

Dar cei mai sfinți în împărăția lui Dumnezeu sunt: Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, care se bucură de un cult deosebit de supravenerare, și Sfântul Ioan Botezătorul. După învățătura și iconografia ortodoxă, Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul stau înaintea Preasfintei Treimi, și de-a dreapta și de-a stânga Mântuitorului, și se roagă neîncetat pentru mântuirea lumii.

Toți sfinții din cer, cunoscuți și necunoscuți, împreună cu cetele îngerilor cerești, formează în cer biserica biruitoare. Iar totalitatea credincioșilor dreptmăritori de pe pământ, care se luptă cu ispitele de tot felul, ce vin de la diavolul, de la lume și de la trup, formează așa-numita biserică luptătoare. (...)

Regret enorm timpul pe care l-am risipit.

Interviu cu Lamia Beligan, fiica actorului Radu Beligan (I)

Interviu realizat de Narcisa Elena BALABAN

Sursa: Ziarul Lumina, 29 aprilie 2014

Iubirea este unicul și adevăratul sens

— De ce v-ați făcut actriță? De unde dragostea de teatru?

— Aș fi putut să optez pentru multe alte profesii, dar am optat pentru teatru, pentru că teatrul te învață să-l cunoști și să-l iubești pe celălalt, pentru că am nevoie să comunic, pentru că de fapt eu sunt un om foarte timid și era singura șansă să ies din timiditatea mea, pentru că am vrut să mă descopăr pe mine însămi în relațiile cu ceilalți, să descopăr în mine lucruri pe care nu le bănuiam. Teatrul este o relație în doi, teatrul nu se poate face de unul singur, după părerea mea. Este o continuă mișcare în dublu sens, un schimb de energii.

— Nu am cum să nu vă întreb acest lucru. V-a influențat meseria tatălui dumneavoastră în opțiunile făcute?

— Da. Sunt ceea ce italienii numesc „una figlia d'arte”. Mama mea, care era belgiancă, a absolvit Conservatorul de Artă Dramatică din Bruxelles și a jucat în Belgia și în Franța până l-a întâlnit pe tata și s-a stabilit definitiv în România. Despre tatăl meu presupun că ați auzit. Așa că am moștenit dragostea de teatru de la ambii părinți. Bunicul meu patern, Adam Beligan, era preot. Deci, ca să-l citez pe tata, tot un fel de actor. Omul poartă cu sine mereu ceea ce va deveni. Cred asta cu tărie! Întâmplările din viața noastră, mai cu seamă cele dramatice, ne pot ajuta să ne descoperim în chip nebănuit. Arta actorului nu se poate învăța! Se pot deprinde unele reguli tehnice, dar misterul creației îl poți descoperi doar singur, foarte greu și de-a lungul multor ani... de trudă. Îi sunt recunoscătoare tatălui meu că mi-a dăruit dragostea de teatru, că a crezut întotdeauna în talentul meu, că m-a învățat să fiu o luptătoare și să consider că fiecare spectacol, fiecare nou rol este o provocare. Că m-a învățat să nu mă risipesc și să-mi tratez profesia cu înălțime sufletească și cu eleganță. Că m-a învățat ce înseamnă noblețea, eleganța, stilul, demnitatea și clasa unui mare actor. Îi mulțumesc că m-a învățat ce înseamnă o viață trăită pe verticală. Îi mulțumesc că mi-a fost model de bunătate și de înțelepciune, de măsură și de bun-simț. Dar, mai presus de toate, îi mulțumesc că mi-a dezvăluit secretul longevității sale: iubirea, unicul și adevăratul sens al trecerii noastre prin această viață. „Iubiți ce vreți, dar iubiți! Nimic nu este mai dezastruos decât infirmitatea inimii”.

— Care era lumea în care ați crescut?

— Datorită părinților mei, am deschis ochii într-o lume paralelă și contrară realității, în care oroarea și teroarea cotidianului sunt anihilate, în care nu există altă ierarhie decât

Fiica unuia dintre cei mai cunoscuți și longevivi actori din România, Radu Beligan, s-a convertit la vârsta deplinei maturități la Ortodoxie. În interviul de mai jos, acordat radioului Trinitas, cu sensibilitatea, căldura și emoția ce o caracterizează, doamna Lamia Beligan și-a deschis inima și povestește drumul către Biserica Ortodoxă.

cea dată de creativitate întru har. Copil fiind, tata mă lua cu el ori de câte ori avea repetiții sau spectacole. Pe de altă parte, în casa noastră intrau artiști din toate sferile – pictori, muzicieni, scriitori, colegi de-ai tatei de la teatru. Am trăit în această atmosferă și am venit spre teatru în chipul cel mai firesc cu putință.

— V-ați fi imaginat vreodată făcând altceva decât actorie? Ce v-ar fi plăcut?

— Da. Prima mea dragoste a fost dansul. Posibila mea carieră de balerină a fost curmată de un accident. Aș fi putut la fel de bine să scriu. Când eram copil scriam poezii, povești și aveam un jurnal. Cred că am talent la scris, dar nu m-am gândit niciodată să fac o meserie din asta. Mi-ar fi plăcut foarte mult să decorez interioare, am moștenit simțul estetic de la mama mea, care avea un bun gust desăvârșit. Îmi place să bântui anticariatele în căutarea unor obiecte care să înobileze, de pildă, un interior mobilat modern, minimalist. Mi-am decorat singură apartamentul și mi-am ajutat mulți prieteni să-și decoreze casele.

— Ce înseamnă teatrul pentru dumneavoastră?

— Viață trăită la intensitate maximă.

Important e să ajungi la un nivel mai adânc al credinței

— Cât de importantă este credința în viața unui actor?

— Importanța credinței în viața unui actor este la fel de mare ca importanța credinței în viața oricărui om. Marele bărbat duhovnicesc care a fost Arsenie Boca spunea: „Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă”, adică de la informație la convingere. Deci, pentru mine, important e să trăiești credința! Am o problemă cu formalismul. Cunosc oameni simpli pe care i-am întâlnit în Munții Apuseni, țărani simpli care

poate n-au carte, dar care vezi că Îl au pe Hristos în inimă, doar privindu-i. Și cunosc teologi care, în ciuda cunoașterii lor, nu L-au primit încă pe Hristos în inimă. Important e să ajungi la un nivel mai adânc al credinței. Atunci când căutarea ta e în adevăr, simți tainele care sunt dincolo de lumea asta și este imposibil să nu-L descoperi pe Hristos. Îmi place să cred că orice om, la un moment dat al vieții lui, mai devreme sau mai târziu, printr-un om sau printr-o experiență-limită, ajunge la Întâlnirea cu Hristos.

Reîntoarcerea la Hristos și convertirea

— Poate că trăiți credința în felul acesta și pentru că în anul 2009 în viața dumneavoastră s-a produs un eveniment care i-a dat un alt curs?

— Ceea ce s-a întâmplat în viața mea în anul 2009 a fost o oportunitate de destin pe care n-am ratat-o și care, într-adevăr, mi-a schimbat fundamental viața. Ceea ce am trăit eu în august 2009, la Mănăstirea Lupșa, unde m-am născut din nou, din apă și din duh, a fost atât de intens, încât e greu de exprimat prin cuvinte. Prima mea naștere, care era asistenta profesorului Sârbu, când eu m-am născut, a rugat-o pe mama să o lase să mă boteze și așa se face că am devenit romano-catolică. Ea m-a dus pentru prima oară la biserică. Ea a pus sămânța cea bună a credinței în inima mea. La un moment dat, viața ne-a despărțit, dar ceea ce a sădit ea atunci a fost și va rămâne un reper esențial pentru mine. Îi voi fi mereu recunoscătoare pentru asta. De atunci, cu toate momentele de rătăcire care au existat în viața mea, am știut că nu pot face nimic fără El. Ori de câte ori aveam un examen sau ceva important de înfăptuit, nu puteam fără să mă rog înainte. Și așa m-am pomenit intrând în biserici ortodoxe.

(VA URMA)